

PRVNÍ KAPITOLA

MYLA

O dvanáct let později...

BUBNUJU PRSTY NA STŮL v jídelně a sleduju hodiny na sporáku, na kterém jsem už několikrát vařila – jídla, co mi připadala prázdná a bezduchá. Byla to jen hmota, která mi naplní žaludek. Ne pokrm, který by ve mně vyvolával pocit, že vařím pro svého muže, v *našem* domě, abych na konci dne udržela pouto mezi námi.

Jenže to by se můj manžel musel na tu večeři dostavit.

V tomhle týdnu už potřetí večeřím sama. Třikrát mi přišla zpráva, že je na cestě, a pak mi sdělil, že se zdrží.

Osmý týden v řadě, co se cítím neviditelná.

Myslím si, že mě podvádí? Ani náhodou.

Měla bych si myslet, že je tak pohlcený svou novou prací, že na mě úplně zapomněl? To teda sakra že jo.

Nikdy předtím to takhle nebylo.

Než odešel do baseballového důchodu, byl jeho život jednoduchý. Když nehrál, hrál si se mnou. Chodili jsme na rande, věnoval mi pozornost a vynahrazoval mi chvíle, kdy kvůli sportu musel být pryč.

Ale teď... jako bych pomalu ani neexistovala, a nedovedu pochopit, co se v posledních pár měsících změnilo natolik, že ho práce tak pohltila.

Vtom mi na stole cinkne mobil. Podívám se na něj a vidím, že je to zpráva od Noly, Ryotovy sestry.

Nola: Ehm, sorry, ale Ryot mi poslal fotky vašeho bazénu. Proč jsi mi o něm nenapsala ty?

Protože je sice pěkný, ale nějak v sobě nemám tolik nadšení.

Myla: Promiň. Budeš nás muset navštívit a sama si ho vyzkoušet.

Chci odložit telefon, ale hned mi odepisuje.

Nola: Neuváděj mě v pokušení. Jakmile začne v Maine zase mrznout, odjedu za tebou.

Obyčejně se psaní s Nolou změní v plnohodnotnou konverzaci, protože si vážně rozumíme, ale dneska na to prostě nemám.

Povzdechnu si a chystám se odnést do kuchyně jeho talíř, když uslyším, jak se otevírají dveře do garáže, což znamená, že přijel domů.

Podívám se znovu na zprávu, co mi předtím poslal, ve které stojí, že se opozdí o deset minut. Pak zkontroluju čas. Ve skutečnosti je to třiapadesát minut.

Dveře garáže se otevřou a dovnitř vejde můj nesmírně okouzující, pohledný a velmi opožděný manžel.

Když mě uvidí u stolu v jídelně samotnou nad talířem, na tváři se mu objeví omluvný výraz.

„Sakra, zlato, to mě vážně mrzí.“ Odloží na kuchyňskou linku peněženku, mobil a klíče a přejde přímo ke mně.

Na sobě má trojdílný tmavomodrý oblek a černou košili a přichází dostatečně švihácky na to, aby mi připomněl, proč jsem se do něj zamilovala. S jeho laskavými, starostlivými modrými očima, strništěm na tváři,

co se otřelo o mou světlou pleť, a svaly, které napínají látku jeho obleku je vším, co si můžete vysnit v představách. Kéž by tou představou byl stále muž, do něhož jsem se zamilovala.

Opře se jednou rukou o opěradlo mé židle a nakloní se ke mně. Zvedne mi bradu, zadívá se mi do očí a řekne: „Je mi to fakt moc líto, Mylo.“ *Dávno jsem přestala počítat, kolikrát jsem to už za poslední měsíce slyšela.*

„Díky, že ses omluvil,“ opáčím, vstanu a obejdu ho. Jemně mě chytí za zápěstí a zamezí mi v ústupu.

„Řekni mi, jaký jsi měla den.“

Podívám se na něj a pronesu: „Jsem unavená, Ryote. Půjdu se vykoupat. Večeře ti vystydla, tak si ji ohřej, jestli chceš.“

Vykroučím se z jeho sevření a zamířím do naší ložnice a do hlavní koupelny.

Momentálně bydlíme v pronájmu, protože jsme se sem přestěhovali teprve před pár měsíci, a dům, jež si pronajímáme, není takový, jaký bych pro nás vybrala. Je to typický dům v pobřežním stylu, s otevřeným půdorysem, moderní fasádou a drahým, leč nevkusným vybavením. Mramorovou koupelnu počínaje a křišťálovým lustrem nad postelí konče, všechno je to na mě moc křiklavé, a to mě pochopitelně nutí naše současné bydlení nenávidět ještě víc.

Pustím masážní trysky ve vaně a do vody hodím koupelovou bombu. Zatímco růžově a fialově pění – dárek od Ryota – svléknu se a vyčešu si vlasy, abych je měla výš na temeni a nenamočila si je. Když je vana připravená, zavřu kohoutek, trysky nechám běžet a vklouznu dovnitř.

Jakmile se namočím až po krk, okamžitě se uvolním.

Nemám co na práci, takže pozoruju bublinky na hladině a přemýšlím, co budu sakra dělat se svým životem?

Nejsem šťastná. Vlastně jsem docela v depresi.

Než jsme se přestěhovali do Kalifornie, měla jsem práci, společenský život a cíl. Tady mám ale pocit, že jsem jenom... jenom Ryotova manželka. Jsem sice hrdá na to, že jsem jeho žena, ale vím, že potřebuju víc než jen tohle. Potřebuju, aby mi naslouchal a vnímal mě, jako dřív. Říkala jsem mu, jak se cítím, jak je mi smutno, jak potřebuju, aby mě vyslechl, ale... zkrátka to neudělal.

Slyším zvuky kroků dopadajících na podlahu, a když se podívám ke dveřím koupelny, vidím Ryota, jak se svléká. Sako má už dole, vestu rozepnutou a na košili rozepíná poslední knoflíky. Pod ní prosvítá jeho opálená, napjatá kůže, a i když se na něj zlobím, nemůžu si pomoci, abych na něj nezírala.

Co přestal s baseballlem, nevzdal se své denní rutiny, a i když mě to někdy dost rozčiluje – proč ten člověk prostě nemůže normálně jíst koblihy – uznávám, že vypadá fantasticky. Sexy. Neodolatelně.

„Děkuju za večeři, zlato.“

„Snědl jsi ji rychle.“

„Měl jsem hlad.“ Sundá si košili a můj pohled padne na jeho dokonalý hrudník. Hodinky, které jsem mu dala před pár dny k Vánocům, odloží na desku umyvadla vedle kolínské, co voní jako dokonalý hřích. Když se ke mně otočí, řekne: „Promiň, že jsem tě dneska zklamal. Víím, že omluva je málo a činy mluví hlasitěji, ale byl bych rád, kdybys věděla, že mě to vážně mrzí.“

Nedokážu se na něj podívat, protože se obávám, abych se nerozbrečela, a tak si hraju s bublinkami.
„Díky.“

„Nechceš mi říct, co jsi dneska dělala?“ zeptá se a posadí se na okraj vany.

Protože se zdá být soustředěný, odpovím: „Nic moc. Šla jsem na dlouhou procházku po okolí. Nakoupila jsem potraviny a vyprala prádlo.“ Pokrčím rameny. „A pro zábavu jsem pracovala na několika maketách hotelové haly. Mám takový nápad...“

„Když jsem byl dneska ráno běhat, viděl jsem jednoho takového obrovského psa,“ řekne a mě napadne, jestli mě vůbec poslouchal až do konce, nebo už byl zase ponořený do svého vlastního dne.

Nakloní se ke mně a zvedne mi bradu, aby mě mohl jemně políbit na rty.

A protože se od něj nedovedu odtrhnout, zabořím se do jeho úst, když mi sklouzne rukou za hlavu a zajede mi prsty do vlasů.

Náš polibek je s každým nádechem hlubší a intenzivnější. Než si stačím uvědomit, co se děje, zvedám se z vody a rozepínám mu kalhoty.

Vyklouzne z nich, vytáhne mě z vany, položí mě na kobereček v koupelně, roztáhne mi nohy a zasune do mě svého úžasného ptáka.

Držím se ho, jako by to by záchranář, co mi pomáhá udržet se na hladině, ale zároveň je to on, kdo mě potápí pod hladinu.

A s každým přírazem jeho boků se ptám sama sebe, proč mě nevidí tak jako dřív?

Proč nemůže být tím mužem, kterého jsem kdysi znala a do kterého jsem se zamilovala?

Proč nemůže být náš život takový, jako býval před pár měsíci, kdy jsme byli tím jediným, na čem v životě toho druhého opravdu záleželo?

Proč si nedovedu představit, že bych tu dokázala vydržet, i když jsem byla kdysi přesvědčená o tom, že

Ryotova láska je všechno, co potřebuju k tomu, abych se cítila úplná?

RYOT

O čtyři týdny později...

„CO TO S TEBOU sakra je, Mylo?“ křičím, když za sebou zavírám vrata garáže a házím klíče na kuchyňskou linku.

„Co se mnou má být?“ zeptá se a obrátí se čelem ke mně. Její pronikavé modré oči mě propichují skrz naskrz. „Jestli na tuhle otázku neznáš odpověď, nemůžu ti pomoci.“ Zamíří směrem ke schodům.

Jdu za ní.

„Neznám tu zasranou odpověď. Neumím ti číst myšlenky.“

Krátce po zasnubním večírku mého dobrého kamaráda JP, kde jsem se musel vypořádat s jejím chladným odstupem a upjatým postojem, po kterém v autě následovala velkolepá ukázka významného ticha, jsem toho měl už právě tak akorát.

Myla se zastaví nahoře na schodech a řekne: „Tak to ti nemůžu pomoci.“ Otočí se a odejde do ložnice.

Asi mě klepne pepka.

Vyběhnu zbytek schodů a vpadnu do ložnice, kde si Myla svléká šaty. „Ehm, pardon, mohla bych mít prosím trochu soukromí?“

Skrz zaťaté zuby procedím: „Zatraceně, jsi moje žena. Neexistuje nic jako soukromí.“

„Jakou knihu o pravidlech etikety čteš? Šmírák, první vydání?“